

कल्पकतेच्या हाती ‘एमएसआरडीसी’ची सूखं

अनिलकुमार बी. गायकवाड यांच्याकडे महाराष्ट्र राज्य रस्ते विकास महामंडळाचे उपाध्यक्ष तथा व्यवस्थापकीय संचालक पदभार

अन्याय झाला, महणून रडत बसायचं
नाही, अन्यायावर मात करीत उतुंग झेप घ्यायची,
ही उपजत वृत्ती अनिलकुमार बी. गायकवाड
यांच्यात आहे. राज्य सेवेतून निवृत्त झाल्यानंतरही
त्यांना महाराष्ट्र राज्य रस्ते विकास महामंळाच्या
उपाध्यक्ष तथा व्यवस्थापकीय संचालकपदी
नियुक्ती झाली आहे. विकासाच्या धमन्याचा प्रमुख
कल्पक, प्रामाणिक आणि गुणवत्तेचा रत्नपारखी असेल,
तर विकासाची गती वाढते. आता हेच अनिलकुमारांच्या
काळात पाहायला मिळेल, याची खात्री आहे. ज्या पदानं
हुलकावणी दिली, ज्यावरून टीका झाली बाजूला व्हावं
लागल, तरी नाउमेद न होता प्रामाणिकपणे काम केलं,
तर अन्याय करणाऱ्याला उपरती होते, असंच काहीसं
अनिलकुमार बी. गायकवाड यांच्या बाबतीत झाली.
दुसऱ्यांच्या चुकीची शिक्षा झाली, तरी त्याबाबत वाईट
वाटून न घेता ध्येयाशी आणि कामाशी प्रामाणिकपण
ठेवला तर अन्यायाचं रुपांतर न्यायात होतं,
याचा अनुभव अनिलकुमार बी. गायकवाड
यांना आला आहे. महाराष्ट्र राज्य रस्ते
विकास महामंडळाच्या व्यवस्थापकीय
संचालकपदी राधेशाम मोपलवार पाच वर्षे
होते. त्यांच्या बाबतीत अनेक वादिविवाद
होते. कोणतंही सरकार आलं, तरी त्यांचं
पद कायम होतं. आता मात्र त्यांची
उचबांगडी झाली आहे. मुख्यमंत्री एकनाथ
शिंदे यांनी त्या पदावर माजी सचिव
आणि महामंडळाचे सहव्यवस्थापकीय
संचालक अनिलकुमार गायकवाड यांची
नियुक्ती केली आहे. खरंत निवृत्तीनंतर
समाजकारण करायचं असं अनिलकुमार
यांनी ठरवलं होतं. त्यांनी वाढदिवसाच्या
दिवसाच्या दिवशी त्यांनी तसं सूतोबाच
केलं होतं. किंतीही कठीण प्रसंग असला,
तरी लीलया त्यातून मार्ग काढण्याची
आणि कुणालाही विन्मुख न होता परत
पाठवण्याची कला अनिलकुमार यांना
अवगत आहे. त्यांच्या कामाची पद्धत
पाहन आता सरकारनं त्यांना एक वर्षे

‘एमएसआरडीसी’ च्या व्यवस्थापकीय संचालकपद दिलं आहे. सार्वजनिक बांधकाम खात्यात सचिवपदी सनदी अधिकाऱ्यांच्या जोडीला स्थापत्य शास्त्राचं तांत्रिक ज्ञान असलेल्या अधिकाऱ्यांची नियुक्ती करण्याची स्वागतार्ह प्रथा सुशीकुमार शिंदे यांनी मुख्यमंत्री असताना सुरू केली. अनिलकुमार यांची नवी नियुक्ती म्हणजे सुशीलकुमार शिंदे यांची दृष्टी अणि धोरणाची मुख्यमंत्री एकनाथ शिंदे यांनी बूज राखली असंच म्हणावं लागेल.

सार्वजनिक बांधकाम सचिव या पदावरून दोन वर्षांपूर्वी निवृत झाल्यानंतर गायकवाड राज्य रस्ते विकास महामंडळाचे सहव्यवस्थापकीय संचालक म्हणून कार्यरत होते. आता ते व्यवस्थापकीय संचालक सर्वोच्च या पदावर आरुढ झाले आहेत. गायकवाड हे सार्वजनिक बांधकाम आणि रस्ते विकास महामंडळाच्या अनेक प्रकल्पाच्या यशस्वी उभारणीतील नेत्रदीपक कामगिरीमुळे 'विक्रमादित्य' ठरले आहेत. 'सर्वोच्च गुणवत्ता धारक' बनून सार्वजनिक बांधकाम खात्यात सहाय्यक कार्यकारी अभियंता म्हणून पदारपण केलेला हा अधिकारी आपल्या कर्तृत्वामुळे सर्वोच्च पदावर पोचले आहेत. चार दशकांहून अधिक काळाची कारकीर्द असलेल्या गायकवाड यांच्यात प्रचंड ऊर्जा आणि अफाट कार्यक्षमता आहे. रस्ते, इमारती आणि राज्य रस्ते विकास महामंडळ या तीनही विभागांचं सचिवपद त्यांनी एकाचवेळी समर्थपणे पेललं आहे. अभियांत्रिकी क्षेत्रात यापूर्वी असं घडल्याचं उदाहरण नाही.

राज्य रस्ते विकास महामंडळाचे नवे बॉस म्हणून सूत्रं हाती घेतलेल्या गायकवाड यांचा प्रशंसनीय कामगिरीबद्दल राज्य सरकारन 'उत्कृष्ट अभियंता' पुरस्कार देऊन दोनदा राज्यपालांच्या हस्ते गौरव केलेला आहे. स्थापत्यकला क्षेत्रातील नेत्रदीपक कामगिरीबद्दल गायकवाड यांना राजस्थानच्या पिलानी येथील श्रीधर युनिवर्सिटीन मानद डॉक्टरेट ही पदवी देऊन सन्मानित केलेलं आहे. मुंबईतील अनेक उड्डाणपूल, मुंबई फोर्ट येथील सार्वजनिक बांधकाम

पहिल्या दिवशी सागरी सेतूवरून

मुंबई : मुंबई पारबंदर प्रकल्पाचे (शिवडी-न्हावाशेवा सागरी सेतू) शुक्रवारी लोकार्पण झाल्यानंतर शनिवारी सकाळी ८ वाजता सागरी सेतू वाहतुकीसाठी खुला झाला. पहिल्या दिवशी (सकाळी ८ ते सायंकाळी ६ वाजेपर्यंत) या सागरी सेतूवरून तब्बल ८,१६४ वाहनांनी प्रवास केला. मात्र एमएमआरडीएला पथकराढ्यारे किती महसूल मिळाला याची माहिती उपलब्ध होऊ शकली नाही. शनिवारी सुट्रीचा दिवस असल्याने अनेकांनी सागरी सेतूवरून सफर करण्याचा आनंद लुटला, असे मुंबई महानगर प्रदेश विकास प्राधिकरणातील (एमएमआरडीए) अधिकाऱ्यांनी सांगितले.

मुंबई आणि नवी मुंबई दरम्यानचा प्रवास २० ते २२ मिनिटात करता यावा यासाठी एमएमआरडीए २१.८० किमी लांबीचा शिवडी - न्हावाशेवा सागरी सेतू बांधला असून या सागरी सेतूसाठी १७ हजार ४०० कोटी (वाढीव खर्च अंदाजे २१ हजार कोटी) खर्च आला. हा खर्च वसूल करण्यासाठी एमएमआरडीएने या सागरी सेतूवरील प्रवासासाठी पथकर लागू केला आहे. शिवडी - गव्हाण (चिंले)

ऊस गाळपात सोलापूर विभाग राज्यात आघाडीवर

卷之三

अतिशय मंद गतीने सुरु आहे.
सध्या ऊस गाळपात सोलापूर विभाग
राज्यात आघाडीवर आहे. पुणे व कोल्हापूर
विभागापेक्षा सोलापूर विभागाचे गाळप अवघ्या
एक लाख मेट्रिक टनाने अधिक आहे. माझ
सध्या कोल्हापूर व पुणे विभागातील साखर
कारखाने पुर्ण क्षमतेने सुरु आहेत तर सोलापूर
जिल्हात ऊस तोडणीसाठी पुरेशी यंजना नाही
याचा फटका साखर कारखान्यांना बसत आहे

卷之三

बारामती ग्रो गाळपात प्रथम
राज्यात बारामती ग्रो. दौँड या साखर
कारखान्याचे गाळप सर्वाधिक ११ लाख
मेट्रिक टन इतके झाले आहे. त्यानंतर सोलापूर
जिल्हातील माढा तालुक्यातील विठ्ठलाराव
शिंदे साखर कारखान्याने ९ लाख १० हजार
तर यशवंतराव मोहिते कृष्णा रेठेरुदुकुचे
गाळप ७ लाख ३१ हजार मेट्रिक टन इतके
झाले आहे.

रुपानं तांत्रिक ज्ञानाचं विद्यापीठच नवअभियंत्यांसाठी उपलब्ध झाला आहे.

गायकवाड यांच्यावर जसजशी जबाबदारी वाढत गेली, तसेही त्यांच्यात कामातील प्रगल्भताही वाढत गेली. उपेक्षित समाजाचे येऊन मोठांना झालेल्या व्यक्ती नंतर समाजाला विसरतात. गायकवाड त्याला अपवाद आहेत. दातृत्वाचं दुसरं नाव म्हणजे अनिलकुल गायकवाड. फुले, आंबेडकर यांच्या विचारांचा त्यांच्यावर प्रभाव आहे. गुणवत्ता, प्रामाणिकपणा आणि वक्तशीरपणा हे त्यांनी यशस्वीतेचं त्रिसूत्र. त्यांच्या बुद्धिमत्तेचं एक उदाहरण त्यांची अधिकारी कालातील सांगितल जात अधिकाऱ्यांनं पशिला.

आधिकारा काळीताल सांगतल जात. आधिकाऱ्याच प्राशासनामर एस. मुंदडा चालू असताना अनिलकुमार गायकवाड यांनी ते लक्षात आलं. त्यांनी वरिष्ठ अधिकाऱ्याच स्पष्टपणे तसं सांगितलं. अन्य अधिकारी आश्वर्यचकित झाले. वरिष्ठ अधिकाऱ्यांनी तांनी मी चुकीचं शिकवत होतो, तर बरोबर काय ते तुम्हीचं शिकवावा असं आव्हान दिलं. हे आव्हान अनिलकुमार यांनी लगेच स्वीकारावा आणि बरोबर काय आहे, हे दाखवून दिलं. शिकल्याचा आणि शिकवण्याचा इतका आत्मविश्वास त्यांच्या जवळ होता. त्यांनी कुशाग्र बुद्धीचं दुसरं उदाहरण म्हणजे अवघ्या तेराव्या वर्षी डिप्लोमाच्या पहिल्या वर्षात होते! शाळेत प्रवेश घेण्याअगोदर त्यांनी सर्व लिहिता वाचता येत होतं, हे ऐकून कुणालाही आश्वर्य वाटेल.

अनिलकुमार हे कायम माणसं जोडण्यात धन्यता मानणारे.

आलेला माणूस काही तरी घेऊन जाणारच इतकी त्यांची आतिथ्यशिलता. त्यांच्याकडे काम माणायला येणाराही कधी विन्मुख होऊन जाणार नाही, हे त्यांनी आयुष्यभर जपलं. अधिकारी, ठेकेदार, राजकारणी अशा सर्वांशी सहदयी संबंध जपणं तसं कठीणच; परंतु हे व्रत अनिलकुमार यांनी लीलया जपलं. बांधकाम खात्यात नोकरी करताना अनेकांच्या रोषाला, नाराजीला सामोरं जावं लागतं; परंतु अनिलकुमार यांनी रस्ते या विकासाच्या धमन्या आहेत, त्या चांगल्या झाल्या पाहिजेत, यावर भर दिला. त्यांच्या कल्पकतेचा प्रत्यय अनेक ठिकाणी आला. एका रस्त्याचं काम अनेकदा प्रयत्न करूनही होत नव्हतं. तिथला शेतकरी प्रत्येक अधिकाऱ्याला पिटाळून लावत होता. अनिलकुमार त्यांना भेटले. त्यांची अडचण समजावून घेतली. इतका हा शेतकरी जीवावर का उठला, हे जाणून घेतल. त्याच्या शेतातून रस्ता जात होता आणि विहीरही त्यात जात होती. त्याचं सारं आयुष्य पणाला लागलं होतं. अनिलकुमार यांनी रस्ता तर तयार केलाच, शिवाय त्या शेतकऱ्याला आयुष्यभराचं उत्पत्ताचं साधन मिळवून दिलं. जिथं पैसा कमी पडेल, तिथं खासगी विकासकांना बरोबर घेऊन मोठमोठी कामं त्यांनी केली. त्यांच्या पुढील कार्यास शुभेच्छा!

एकाही गावाला पाणी टंचाई भासू देणार नाही : आ.महेश शिंदे

कोरेगाव : कोरेगाव
 विधानसभा मंतदारसंघात समाविष्ट
 असलेल्या एकाही गावाला पाणी
 टंचाई भासू देणार नाही. राज्य
 सरकारच्या माध्यमातून प्रभावी
 उपाययोजना केली जाणार असून,
 जेथे जेथे आवश्यक आहे, तेथे
 नव्याने कूपनलिका घेतल्या
 जातील. पाणी पुरवठा योजनाना
 अखंडीत बीज पुरवठा व्हावा,
 यासाठी नवीन ट्रान्सफॉर्मर्स

बसविले जातील, अशो घोषणा
आमदार महेश शिंदे यांनी केली.
कोरेगाव औद्योगिक
वसाहतीतील प्रियांका मल्टीपर्पज

हॉलमध्ये शुक्रवारी दुपारी टंचाई आढावा बैठक आयोजित करण्यात आली होती, त्यात अध्यक्षस्थानावरून आ. शिंदे बोलत होते. जिल्हा मध्यवर्ती सहकारी बैंकचे संचालक सुनील खत्री, जिल्हा नियोजन समितीचे सदस्य राहुल प्रकाश बर्गे, कोरेगाव विकास आयाडीचे अध्यक्ष तथा प्रथम नगराध्यक्ष प्रशांत उर्फ राजाभाऊ बर्गे, माजी नगरसेवक महेश साहेबराव बर्गे, प्रांताधिकारी अभिजित नाईक, तहसीलदार डॉ. संगमेश कोडे, पंचायत समितीचे प्रशासक तथा गटविकास अधिकारी किशोर माने, ग्रामीण पाणी पुरवठा विभागाचे उपअभियंता उत्तमराव आंधळे, महावितरण

प्रभावी उपाययोजना करण्याची दिली गवाही

कंपनीचे उपकार्यकारी अभियंता दिनेश कडाळे, नगरपंचायतीच्या मुख्याधिकारी विजया घाडगे यांच्यासह विविध खात्यांचे प्रमुख अधिकारी, सरपंच, उपसरपंच, ग्रामपंचायत सदस्य व ग्रामसेवक उपस्थित होते.

आ. शिंदे म्हणाले की, दुष्काळी परिस्थितीमुळे पाण्याची वीज वाहिनी व ट्रान्सफॉर्मर्स बसवायचे आहेत, त्या गावांसाठी मी महावितरण कंपनीचे प्रभारी अधीक्षक अभियंता महेश बारटके यांना सूचना दिल्या आहेत. लवकरच सातारच्या मंडल कार्यालयात विशेष बैठक घेऊन विजेचे प्रश्न सोडविले जातील, असेही त्यांनी स्पष्ट केले.

सूचना आ. शिंदे यांनी प्रशासकीय अधिकार्यांना दिल्या.

यावेळी आ. शिंदे यांनी गावनिहाय सरपंच, उपसरपंच व ग्रामसेवकांकडून पाणी टंचाईचा आढावा घेतला. तातडीने करावयाच्या उपाययोजनाबाबत जागेवरच संबंधित प्रशासकीय अधिकार्यांना निर्देश दिले. जेथे

उपलब्धता कमी आहे, त्यामुळे पाण्याचा काटकसरीने वापर होणे आवश्यक असून, गावपातळीवर त्याबाबत जनजागृती करण्यासाठी प्रशासनाने पुढाकार घ्यावा. कोणत्याही परिस्थितीत आपल्याला संयुक्तित्या पाणी टंचाईवर मात करावी लागणार आहे. त्यासाठी सर्वांनी एकोप्याने काम करावे. ज्या गावात नवीन कोरेगाव शहरात सध्या तोव्र पाणी टंचाई भासत आहे, प्रशासनाने तातडीने टँकरची व्यवस्था करावी, जुन्या कूपनलिकांची पंचायत समिती प्रशासनाने तात्काळ दुर्स्ती करून द्यावी, नवीन कूपनलिका घेण्यासाठी आणि विहीर अधिग्रहण आदी विषयावर तातडीने पावले उचलावीत, अशा जेथे अडचण आहे, तेथे तेथे बैठक घेऊन मार्ग काढण्याच्या सूचना त्यांनी दिल्या. बैठकीच्या यशस्वीतेसाठी प्रांताधिकारी कार्यालयातील अव्वल कारकून रणजित जाधव, मंडल अधिकारी शिवाजीराव पिसाळ, तलाठी किरण पवार, समाजसेवी कर्मचारी संतोष बर्गे, कोतवाल सुरज सरगडे यांनी परिश्रम घेतले.

तिळाचे लाडू कडक होणार नाही, 'ही' पद्धत अवलंबवा

कृती : सर्व प्रथम कढईत तिळ आणि शेंगदाणे वेगवेगळे भाजून घ्यावे नंतर ते एका टाटात काढून घ्यावे. त्यानंतर कढईत एक चमचा तूप टाकून त्यात गूळ बारीक करून टाका. तसेच गूळ पूर्ण घिंविल्यून घ्यावा. बोटाला गूळ चिकटो आहे का हे पहा आणि मग नंतर शेंगदाणे, तिळ, वेलची पूडू, भाजून घेतलेली चण्याची डाळ अदि हे सर्व भिन्न टाकून हलवून घ्यावे.

हे भिन्नण एकजीव झाल्यावर ताटात काढून घ्यावे आणि मग तुम्हाला हवा असेल तरे आकाराचे लाडू वळवास सुरुवात करा. भिन्नण गम असतानाच लाडू वळवे तर पटकन वळवे जातात व मऊ देखाल होतात. अशा पद्धतीने लाडू केल्यास ते कडक होणार नाही.

तो गणं म्हणतो.. तो सिनेमाचा आवाज होतो, अभिनय करतो, सिनेमाती ही आणि नाटकाती ही. तो कविताती करतो कारण तो संवेदनशील आहे. बरोबर हे सगळे गुण ज्याच्यात अगदी एकवटले आहेत त्या मनमींजी आणि कलंदर कलाकाराच नाव आहे पियूष मिश्रा. त्याचे शब्द जादू करतात, थेट काळजात घर करतात. याचं कारण आहे त्याला काळजाता हात कसा घालायचा ते उमगलंय.

पियूष मिश्रा हा कलाकार म्हणजे एक हरुन्ही आहे. मस्तमौला माणूस आहे.

'कौम भला काम हुआ?' ही त्याची कविता आजही त्याने ऐकवावी असी. फर्माहीश केली जाते. गायत्री, लेखन, अभिनय करून आणि कवितामुळे घरायरात पोहचलेल्या पियूषने रंगमंचाचर दीर्घकाळ काम केल. तसेच नॅशनल स्कूल ऑफ ड्रामामध्ये त्याने अभिनयाचे घडे गिरवले होते. त्यामुळे त्याच्या अभिनयाचं बाबनकशी सोन तावून सुलाघूनच बाहेर पडल होत. त्याच्या अभिनयाला जोड लाभली ती त्याच्या संवेदनशील शब्दांची. १९९८ मध्ये आलेल्या 'दिल से', त्यानंतर आलेल्या 'मकबूल' मध्ये पियूषच्या उत्तम अभिनयाचं दर्शन प्रेक्षकांना ज्ञान. 'ओ हुस्त' ही कविताही त्याच्या उत्तम कवितापैकी एक आहे. त्याच्या कवितेचं मुख्य वैशिष्ट्य हेदेखील असतं की त्यात त्या काळाचे, राजकीय परिस्थितीचे संदर्भाती असतात. त्याची कविता मातीली आहे. त्यामुळेच ती आपल्याशी थेट संवाद साधते.

गंज ऑफ वासेपूरचं त्याचं नैरेशन आजही स्मरणात.

'ओ गी दुनिया..', 'इक बगल में चाँद होगा..'

ही गणांही पियूषची आहेत. 'गंज ऑफ वासेपूर' या सिनेमाती त्याची गोष्ट सांगण्याची शेती होदेखील प्रेक्षकांच्या आजही मरणात आहे. 'हम मुसलमानोंकी महाभारत आज भी चल रही है..'. 'इसान जो हैं दूसरे दूसरे बैवरूक और ये सारा खेल इन दोनोंकी ही हैं..'. या संवादाने ती मुसलमान होते. त्यानंतर कानात फक्त त्याचाच आवाज घुमत राहतो आणि थेट आपण त्या सिनेमाचा भाग होऊन तो सिनेमा पाहू लागतो. आवाजाची जादू काय? हे पियूष नकळतपेंगे आपल्याला सांगून जातो.

अभिनेता व्हायर्चं हे कंस उलडालं?

एखाद्या चित्रकाराला सांगितलं की चित्र काढ तर तो काढून दाखवतो. एखाद्या गायकाला सांगितलं की गाणं म्हण तर तो म्हणतो. मात्र अभिनेत्याचं तसं नसतो. चित्रकार, गायक किंवा इतर कला करणारे लोक रियाज करतात, अंगास करता. अभिनेता अभ्यास करत नाही. त्याच्या अभिनय विशिष्ट परिस्थितीतून येतो. तसीह परिस्थितीतून निर्माण करायची हा अभ्यास अभिनेता करत असतो, असं मत पियूषने मांडलं होत. रोज आपण अभिनय का करू शकत नाही? अभिनयाचा सराव कसा करायचा? हे प्रश्न मता सातवू लागले आणि त्याची उत्तं मिळवण्यासाठी मी अभिनय करू लागलो. एनएसडीच्या शिक्षकांनी ते माझ्यात रुजवतं असंही पियूष मिश्राने म्हटलं होत. रोज या नाटकाने मला अमाप प्रसिद्ध दिली. ही प्रसिद्धी डोक्यात हवा जायाइकात होती. असंही तो सांगतो. -लों पेश या संस्थेत जेव्हा आलो

त्यानंतर चित्रपटांकडे वळलो असंही पियूष मिश्राने सांगितलं होत. एन. के. शर्मा आणि पियूष मिश्रा यांची ओळख अऱ्कट

१९९० च्या दशकात मुख्यातील मुंबईत आलो होते तेव्हा मला स्ट्रागल कंस करायचं ते प्रथम मला माहीत नव्हत. अऱ्कट वेबूकूक और ये सारा खेल इन दोनोंकी ही हैं..'. या संवादाने ती मुसलमान होते. त्यानंतर कानात फक्त त्याचाच आवाज घुमत राहतो आणि थेट आपण त्या सिनेमाचा भाग होऊन तो सिनेमा पाहू लागतो. आवाजाची जादू काय? हे पियूष नकळतपेंगे आपल्याला सांगून जातो.

अभिनेता व्हायर्चं हे कंस उलडालं?

एखाद्या चित्रकाराला सांगितलं की चित्र काढ तर तो काढून दाखवतो. एखाद्या गायकाला सांगितलं की गाणं म्हण तर तो म्हणतो. मात्र अभिनेत्याचं तसं नसतो. चित्रकार, गायक किंवा इतर कला करणारे लोक रियाज करतात, अंगास करता. अभिनेता अभ्यास करत नाही. त्याच्या अभिनय विशिष्ट परिस्थितीतून येतो. तसीह परिस्थितीतून निर्माण करायची हा अभ्यास अभिनेता करत असतो, असं मत पियूषने मांडलं होत. रोज आपण अभिनय का करू शकत नाही? अभिनयाचा सराव कसा करायचा? हे प्रश्न मता सातवू लागले आणि त्याची उत्तं मिळवण्यासाठी मी अभिनय करू लागलो. एनएसडीच्या शिक्षकांनी ते माझ्यात रुजवतं असंही पियूष मिश्राने म्हटलं होत. रोज या नाटकाने मला अमाप प्रसिद्ध दिली. ही प्रसिद्धी डोक्यात हवा जायाइकात होती. असंही तो सांगतो. -लों पेश या संस्थेत जेव्हा आलो

चुंड..

होते.

त्यानंतर अऱ्कट वन या ग्रुप्पी जोडला गेतो. असंही पियूषने सांगितलं होत. 'लिंजंड ऑफ भगत रिंग' सिनेमा लिहिण्यासाठी पियूष मुंबईला २००१ मध्ये आला होता.

त्यानंतर २००३ पासून तो इथलाच

झाला.

प्रसिद्धीमुळे माणसात अंहकार येतो. मीही त्याला अपवाह नव्हतो. २००५ पर्यंत मी खुपच अऱ्कट वन असंही पियूषने एका मुलाखतीत अऱ्कट वन येतो. तसीह परिस्थितीतून निर्माण करायची हा अभ्यास अभिनेता करत असतो, असं मत पियूषने मांडलं होत. रोज आपण अभिनय का करू शकत नाही? अभिनयाचा सराव कसा करायचा? हे प्रश्न मता सातवू लागले आणि त्याची उत्तं मिळवण्यासाठी मी अभिनय करू लागलो. एनएसडीच्या शिक्षकांनी ते माझ्यात रुजवतं असंही पियूष मिश्राने म्हटलं होत. रोज या नाटकाने मला अमाप प्रसिद्ध दिली. ही प्रसिद्धी डोक्यात हवा जायाइकात होती. असंही तो सांगतो. -लों पेश या संस्थेत जेव्हा आलो

त्याच्या लेखणीतून उतरलेलं आणि त्याच्या आवाजामुळे जिवंत झालेलं अजरामर गाणं आहे. त्याच्या कविता आणि त्याच्या अभिनयातून तर तो आपल्या समोर येत असमोर. पियूषने गंज ऑफ वासेपूर साठी 'इक बगल में चाँद होगा' ही कविता लिहिली होती. सिनेमातल्या परिस्थितीत अवलंबून अशा आोळी गोंतकरा, कवी असलेल्या माणसाला लिहाव्या लागतात. मात्र ही कविता त्याच्याच आयुष्याचं सार सांगणारी आहे. असं वाटत. तो ज्या अंदाजात हे गाणं गयला आहे ते थेट मनाता पिंडत. मापासं जेव्हा पियूषसारखी मनस्वी असतात. तेव्हा ती अशाच अंभीवाराक वावरत असतात. पियूषी 'इक बगल में चाँद होगा...' याच अंदाजात तो वावरतो, वावर राहिल यात शंका नाही. अशा हफ्ऱन मैला कलावंताला वावदिवसाच्या सुमेंद्राण्यात आहे.

सभोवतालच्या मोठ्या लोकांशी संवाद संप्रदाना, हे काय आहे? ते काय आहे? असे विचारत त्यांना गोंधी लक्षात

ठेवणे शिकवले जाते. पालक जेव्हा काल आपण कोणाकडे गेलो होतो?

किंवा काल तुला अमुक तमुकने काय दिले?

असलां दोनों जेव्हा लोकांशी संवाद तेव्हा आहे.

मजापेशी एकमात्रांना जोडलेल्या

असतात. दोन मजापेशी जिथे

जोडल्या जातात. त्याला सापांपैस्पद

म्हणतात. मायलिनेशन प्रक्रियेत कॉर्ट

क्स आणि हिपोकॅम्पसमध्यं

मजापेशीची नव्याने जोडणी होते, जुळ्या कनेक्शनच्या यांनी नवीन जाड येतात. आणि मजापेशीची वाळ द्यातो, प्रत्यक्षात असतात. असलेल्या संख्यात तेव्हा आपण कोणतो येतो?

मजापेशीची वाळांच्या गोंधी लोकांशी लक्षात ठेवणे येतो.

बालून तुलां त्यांचे सुरुवातीचे

बालण आउते, ते मजापेशी पक्का होण्यात आठवते, तेव्हा आपण कोणतो येतो?

मायलिनेशन यांना जेव्हा इन्सुलेशन असते, तसेच मायलिनेशन नावाच्या प्रक्रियेद्वारे, मायलिन आवरण म्हणून ओळखला जाणारा विहूत इन्सुलेशन थर, अऱ्स्कॉन या शपटीसारख्या दिसण्याच्या अंडेक्सी विहूत नव्हते. या दरवान मोठ्या मेंदूत हिपोकॅम्प्स्य व्यायाम येतो.

लहान मुलांना त्यांचे सुरुवातीचे

बालण आउते, ते मजापेशी पक्का होण्यात आठवते, तेव्हा आपण कोणतो येतो?

महाच्या गोंधी लोकांशी अपांच्या आहे.

बालून तुल